

Nöör üheksa sõlmega

John Dicksoni kriminaalromaan.

11

„Sis,“ lõpetas Partington kihidalt, „ei maksa teil pead mureda. Olge veendunud, et see ei võinud olla mingi arst, mis oleks esile kutsunud määraseid sümptomeid, millet tagajärjel teie uue auri — näiteks antmoon. See on ju selge, eks? Muidu oleksid arst ja öde kohe lärmistunud... Ei, vist oli see mingi rahustamisvahend või midagi sõdame kinnituseks, nagu digitaal või strühlin. Need vahendid võivad surmata, aga need on niisama- tatud närvivõrgid ja kumbki neist — ka esimes võite olla kindel — ei tekita määraseid sümptomeid, mis esinevad teie uue juures. Mille üle te veel pead muredate?“

„Ma tean,“ pomises Edith ja põrastas sõrmedega tugitooli leenil. „Seda mõtlema ma lae ka juba kogu aeg; ma teadsin, et see ei võinud olla see. Keegi ei teeks omelt määraat, eks ole?“ Ta naeratas või katsus vähemalt naerata. „Aga mis Corbett lukustas aost aasale alati oma taha, kui ta sealit kas või hetkeks lahkus, ja tegi seda leegi tol õhtul, kui onu Miles auri, ehkki pudel juba tagasi oli toodud?“

„Tagasi toodud?“ ütles Mark vahele. „Seda ma tahtsingi küsida. Mis sõn- dis pudeliga? Baker ei jät- nud seda asja omelt ni- aama? Kas pudel toodi tõesti tagasi?“

„Jah. Ja arvatavasti lau- pkeva ööl. Pudel oli ühe- kakskümmend neli tundi kadunud, seepärast ei jää- nud seda suuremaks üm- mitsamiseks või põhjaliku- maks otsuseks. Jah, see oli laupäeva ööl; ma mäle- tan, sest Marie oli para- jaati üles tulnud jumalaga sõitma, sest ta sõitis Tediga aegsasti New Yorki tagasi. Mina lahkusin umbes kell 9 oma toast ja kohtasin

miss Corbetti Glenneen hallis. Ta ütles: „Tänaige minu asemel kedagi, pudel on jälle kohal. Keegi oli selle pannud lau- kesele mr. Deepardi ukse ette.“ Ta mõtles uue Milesi. Mina vastasin: „Sis on kõik korras,“ ja tema noogutas pead.“

„Sis mõistan ma,“ seletas Mark, „Mi- les lae võttis pudeli.“

„Miles lae?“ kordas Edith arusaamata. „Jah. Olge, Partington, kas pudelike võis sisendada morfiini?“

„Muidugi. Nagu te rääkisite, kannatas ta koledate valude all ega saanud ma- gada.“

„Ja teie mäletate kõik,“ hüüdis Mark ja tõstis osutusõrme. „te mäletate kõik, et onu Miles nõudis ikka rohkem morfiini, kui arst lubas. Viimase poolt määratud annused ei tahtnud enam vaigistada valu. Öigus! Oletame, et Miles võttis õe toast

„Me teame, et varastati välja pudel mingi aitsuga, mis suurel hulgal surmavalt mõjub!“

pudeid, varustas end mõne tagavaratabliga — ja vna pudeid jälle tagasi. Sõnapiik: Toi õhtul, mil ta suri, ütles ta, et keegi tooka talle valuvaigistavaid tablette varustuseks. Vahest mõites ta varustatud morfiinitablette, mis ta arstimitekapist vanniuppa oli peitnud, et öde neid tema toas ei leiaks.

„Võimatu,” vastas Lucy. „Vannitoas olid ainult tavajalad veronaaftabletid, mis me seal hoidame.”

„Minugipärast! Aga kas teine osa kõlab peitavamaana?”

„Jah, see on väga võimalik,” kinnitas Partington.

„Mis teil ometi on?” küsis Edith rahulolevalt, aga siis muutus ta hääle kõrrega jähkideks. „Kas te ei saa midagi öelda, mis sinu sünnib? Ära ütle mulle, et Miles' laup olevat kadunud. Ometi varustatud! Haavast välja tähtselt ja tükkideks rikutud või tont teab mis — nagu oleks see ühane raparivaanid. Teie süütuks seelike ühane rahakull ja tahate oma tühja loobaga hajutada minu mured. Jah, seda te tahate! Ma tean väga hästi! Isegi mina, Lucy. Aga mina ei tee kaasa. Mina tahan teada, mis sinu sünnib, sest ma tean, et see peab olema midagi õudset. Mina olen viimase kahe nädala jooksa liiga palju läbi teinud. Tom Partington, mispärast pidid sina jälle tagasi tulema — et mind plünata? Nüüd pöördub ainult veel Ogden oma igavese pilkamisega, sis oleks arv täna. Aga ma kinnitan veelkord — mina ei ole teiega ühes nõus.”

Tema käed värisevad, nina hakkab pisaraid. Lucy silmitses teda ainiti ja Stevens nägi tema läikivas proules silmis äärmist kaastunnet. Mark astus Edithi ette ja pani käe õlale.

„Pole midagi, tüdruk,” sõnas ta mahedasti. „Sina tae vajaksid veronaafta tubliat und. Mine ometi Lucyga üles, ta annab sulle ühe tableti. Usalda meid — mis ka iganes ei juhtu — kui meie teame juha, mis teha. Eks ole?”

„Jah,” vastas Edith pärast lühikest vaikust. „Oli rumalus minust endale nii suurt vnt anda; aga nüüd on mul kergem. Ükski inimene ei saa parata, kui talle eba-meeldivad mõtted pähe tulevad. Ma ei taha olla nii rumal ja väita, et olen selgenõrgene, ehkki öke mõeldane mulle seda kind ütles — aga ma nägin ette, Lucy, et see ei too õnne, see koostööd kopeerimine ja selle kandmine. Säärased asjad toovad ainiti haiba. Ma tean, et peakime sääraseid asju ühe orem, aga mina ei suuda küia taha eia ja lasta balanseerida pea kohal veelkord. Nii et ma ei julge kummardada ega taha vastata. Kartes et ven üle jõuaks ja seda ei saa enam jätta kinnitamatat, et kuu seisuand avaldab mõju teatud vaadatud asjale. See on juha teaduslikult kindlaks tehtud.”

„Sest kuu on kogu hullumeelsuse isa,” sõnas Partington mõttes.

„Sina oled alati materialist. Tom. Tutleta meele. Lucy, kui on Miles' suri, oli taiskuu ja meie imetleme seda. Sina ning Mark laulsite koostööle, kui kurd hakata mõtlema mittesuurtule üle —”

Mark küsis vabalt, nagu poleks ta seda väljendust varem kasanud, aga piast liiga valjusti: „Kuidas see oli? Kust oled sa võtnud pähe selle rumala kraami?”

„Oo, ma lugemin kuskilt raamatust... Ei, mina ei lähe ület: mina olen midagi öinud. Tuie, Lucy! Ma olen väsinud, hirmus väsinud. Kas sa ei valmistaks paar võileiba?”

Lucy kargas nobedasti järele ja heitis Markile üle õla pilgu. Kui mõlennad daamid toast olid kadunud, kõnles Mark sõrgelele mõttisena sirvenenult paar kõnla toas edasi-tagasi. Siis jäi ta kaamina ette seisma ja keeras endale ajapareti. Kuskil hakkas kordkõrgetoru viraama. Händ-reen lastis auru sinne.

„Meie varjane midagi üksteise rea,” sõnas Mark. „Kas teie panite tähele, et laiba kadumine ei rahandudki nii väga daame, eriti Edithi mitte. Nad ei pöördud üksikasju; nad pöördusid uudishimulikuks; nad ei tahtnud... taeva pärast, mida mõtleb Edith? Kas seadusena mis meil? Või oleks see vaid hilisest tunnist ja fad, sest meelest? Seda tahaksin ma meelasti teada.”

„Mina võin teile seda öelda,” pomises Partington.

„Ka teine oli ometi lugenud ilmselt raamatust. Mittemuute kohta. Nagu teie, Stevens. Vahest oli teil üks ja seadama raamat?”

„See pole võimalik. Raamat, milles mina selle sõna leidisin, pole veel trükitud. Mina lugemin seda Crossi uues käsikirjas. Kas te tunnete Gaudin Crost teosid?”

Mark jäi seisma, põlev tikk sõrmede vahel, ja vahetis Stevedale rana Enne kui tuluke jõudis põletama hakata, puhus ta selle loomusunnil ära, aga ta ei laaknud Stevedalt silmits.

„Veerige mulle see nimet,” ütles ta ja jatkas: „See pole ometi võimalik! Tell on õige, Partington, mul hakkas juhe. Paljast fantaasiast olen ma varsti nii kangel, et vajan rahustusevahendit. Ma olen mitu ja mitu korda kuulnud ja näinud seda nime, aga kunagi pole mulle sarbasse pähe tõrganud. Gaudin Cross — Gaudin Sainte Croix. Hahaha, äratage mind ometi üles, inimesed!”

„Mis see tähendab?”

„Kas te ei saa sis aru?” küsis Mark, õudust tekitava lõbususega. „Kui satutakse säärasele asja, nagu meie oma, tarvitab vaid anda vaha või oma kujutelmale, siis näeb, mis kõik tuleb. Sin on meil Gaudin Cross. Viit sõitu inimene, kes väga hästi kirjutab; aga kui sõveneda

tema nimesse, võib esile kutsuda terve sõõri mittesurnuid; võib esitada mõistuskäte ja õhvirte igavest kordumist... Croso ja Croix mõlemad tähendavad üht ja sedasama: rist. Kui teid huvitab — Gaudin Sainte-Croix oli kuulus Marie d'Aubray, pärasiaha markia de Brinvilliersi armuke, kes pühendas teda mürgisainete asandusele. Tema suri enne markiat; ta suri oma laboratooriumis mürgikahla juures, muidu oleks ta sattunud elavana kas taparattaile, tapalavale või tuleristale. Parant Sainte-Croix' akilist surma avastati tema sandipuust karbikeses dokumente, mis paljastasid markiat. Markia oli Sainte-Croix'ist tüdinud, ta vihkas teda, aga see ei kuulnud alla. Alustas seltsat, et Sainte-Croix sai surma. Nagu andmed kinnitavad, olevat ta kasutanud mingit mürgikahla, seal olevat tema klassimaak näolt maha löönud, ta jäi ulmaseks ja kukkus peadpidi mürgipatta. Ühes temaga õud loetud ka markia de Brinvilliers'i päevad."

"Tänaseea jatkub mulle ajaloost," sõnas Stevens järele. "Kui lubate, lähen nõud koju. Maan võms hommikui vara sulgeda."

Partington vaatas talle otsa. "Oo on väga lühe," sõnas ta. "Ma saadan teid pargiväravani."

10.

Nad kõndisid maja ette võivat teed mööda hüüelpuude all, mõlemal pool lüpepuude. Toides aega vaadid mõlemad. Mark oli ilunud Hendersoni juure, et temaga veel kõnelda ja nõu pidada, millega ajutiseks katta lahtijäänud hauda. Stevens pidas aru, mis Partingtonil südames võiks olla — kui ta üldse midagi rääkida tahtis — ja tegi algust.

"Kas teie panite pudeli varguse ja tagaajoomise loom midagi tähele?" küsis ta. "Peale selle, mis te daamidele ütlesite?"

"Kuidas?" Partington vergus mõtlet. "Noh-jah, nagu öeldud, mina olen selguse poole. Me teame, et varastati väike pudel mingi sinuga, mis suurel hulgal surmavalt mõjus, ja et see toodi hiljem tagasi. Rohkem meie ei tea ega saagi teada varem, kui oleme rääkinud õega. Meie ei tea laugi seda. Kas pudeli sisu oli paks või vedel — see oleks kõige tähtsam."

On kaks võimalust? Kas see oli sadam tugevdav vahend nagu strühnuin või digitalin. See oleks halb. Seal see tähendaks, et mürgitaja ja kui tõesti on tegemist mürgitamisega — oma tead lõpete ei viinud."

Stevens noogutas. "Jah, sellele mõtleksin mina ka."

"Aga," vastas Partington kuivalt, "see võimalus pole kuigi suur. Oleks saarane preparaat varastatud, oleks arst kogu maja pühapädi pööranud, küni pudel näh-

tavale oleks tulnud või selle kadumine oleks seigunud. Aga ei tema ega õde ei näinud olevat eriti mures. Pigem erustatud, kas mõistata? Samuti ei võinud see olla ärritusmärk nagu antimon, sest sel puhul poleks arst kuidagi võinud konstanteerida surma mao- ja sooltepoletiku tagajärjel. Ei, teine oletus on usutavam: et see toon varastati, nagu Mark arvas, mõned morfiumitablid."

"Kas arvate, et Miles seda tegi?"

Partington tegi sinise näo. See punkt näis teda toetavat rahutumaks kui kõik teised. "See oleks küll võimalik. Ja see oleks ühtlasi kõige lihtsam paasatee. Meie kõik oleme alati kõige kergemalt püksiteed, eks ole?" Paustetanud laugude vahelt vaadates silmas pöördusid taltsuvalgi Stevensi poole. "Aga mõni asi räägib järele Miles' vastu. Näiteks see, et pudel tagasi toodi. Milesil tuba oli te toa kõrval. Parant pudel vargust hoidis viimane oma toa ust lukus — nimelt seda, mis vae hälli. Aga tema toast vae teine uks haigerruumi, ja et tahaks uskuda, et ta seda lükkas. Kui Miles oli varastanud pudeli ja selle järele tagasi tahtis viia, mis-parant sealas ta selle oma ukse taha laua-kosole?"

"Sellele küsimusele võib kergesti vastata. Seal õde oleks sin kahe teadnud, kes oli võtnud pudeli. Miles oli ainsus, kes paasas tema tuppa."

Partington küsis tasakael ja jäi seltsama. "Mina hakkas välgis vanaks jääma. Muldugi oli see põhjus? Muide — kas teate, ma küsin endalt juba, kas õde lukustas ka vaheust, mitte ainult seda, mis vae hälli. Kui ta seda tegi, kahtlustas ta ka Milesi."

"Ja kui ta seda tegi, kuhu poole te sihtite?"

"Ma olein põhjust," vastas Partington. Ta tegi käega ebamäärane liigutuse, nagu oleks tal raake leida õigest sõnast. "Põhjus morfiumi varastamiseks? Kumb-kumb, kas võttes selle Miles või keegi teine. Kui see oli Miles, on põhjus selge. Aga kui keegi teine varastas morfium — milleks vajab ta seda? Iatahes mitte teie ka mõrvaka. Puudus paar tabletti, vahet kaks või kolm. Palju rohkem mitte, sest alla oleks määranud läinud lõõnud. Morfiumi antakse tablettide ja igas tabletti on kuuslehtis lahendandikku grammi. Peab olema vähemalt viieteist sajandikku või kaks kümnendikku grammi, et see muutuks õhtlikuks ja kakskümmend viis sajandikku, et sel oleks kindel mõju. Nii et võinud olla põhjuseks mõrv. Samuti ei või tulla küsimuse alla morfiiniat, sest see poleks pudelit tagasi toonud. Võiks ju tulla kaalutamisest, et keegi kannatas aneputuse all, aga sellepärast võitis ta sin mu tugeva vahendi, mis inimese täiesti ümardab ja mida ainult tugevate valude juures kasu-

tataks? Mispärast ei võtnud see idki veremaaltablette, mis olid, nagu kõigil vist teada, vanniõks? Kas nii või teinuti — milleks see mispärastsemine? Mispärast varasest morfium? Kui õhemaik nendest põhjustest juttu ei või olla, mis otstarvel tarvitas varas siis morfiumi?"

"Noh?"

"Oletame, et teil on õel mingi töö ja keegi võib teid sealjuures kuulda või näha. Kui te asjaomasele kuuleteist saajandikku grammid morfiumi annaksite, oleks õhk puhas, eks?"

Partington vaiks ja vaatas Stevensile, kes oli valmis kõigele. Nagu pilti nägi ta seal hetkel õhtut, mil Miles mürgitati; seda õhtut, mil tema ning Marie Despard Partikist viitsada sammugi eemal ei olnud; õhtut, mil ta juba erilise väsimuse aunnel pool üksteist tukkuma oli jäänud.

Arsi rääkis edasi: "Te mõistate, ma mõtlen kõige raskemale probleemile — hana avamisale ja laiba kadumisele. Aga kui vahest mõlemad Hendersonid morfiumiga ümmastati, võisid laibarõõvijad rahulikult oma tööd teha? Kas teie oleksite, küsin ma?"

"Õigus, nii võis see olla!" hüüdis Stevens kergendatult. Siis kõhkleis ta. "See tähendab —"

"Te tahate vist öelda, et teised härrastemajas lämmi oleksid pidanud kuulma? Ja et Henderson kinnitab, et hauda pole keegi puudutanud. Kena; oletame, et mees oli aus. Aga sellega pole asi veel lõppenud. Meie tegime auli põrgulämmi ja asjaomaskõik segamini, aga ära unustage, mispärast. Meie eemaldasime siltutise kiltudega ja haamritega. Kas mõelate, kuidas kivid olid asetatud? Nende kiht oli kassali õhuke ja vahed olid üldiselt tsemendiga. Nende alla polnud betooni, oli vaid liiva ja mulda. Kas pole võimalik, et terve siltutise õhuma suure plaadina välja kangutati ja alles tõetati? See oleks poleks võinud sobkem vaha kui purustada. Kärses krohv. See plaat lasab end nileama tagasi panna nagu kivi-piipa. Kui Henderson siis seda näiliselt rikkumata siltutist nägi, arvab ta, et seda pole puudutatud. Liiva ja muilla eemaldamisel pidi muidugi jääma jälgi, aga pidades meele, et neid oli seal juba mõõdunud nõudlast saadik matmise ajast."

Stevens oleks olnud meelsasti selles nii veendunud nagu Partington. Aga ta kõhkleb. Peale selle oli ta ametis teise leikliku probleemiga arutamise. Nüüd olid nad jõudnud praegivõrre juure, jätid salama ja vaatasid silmet King's Avenue'd, kus laterbaid kaarete vahemaa tagant kumaid ja asfaltteeritud tee läikis nagu must jõepool.

"Vabandage, et ma nii palju räägin. Aga peab omelt leiduma midagi, mida võib uskuda. Edith nimetas mind materialistiks. Seda ma olen, aga pole põhjust seda oma —"

varem veel muudki ette. Ta oli veendunud, et ma aborigi tein völd seepärast, et las süüdlane õlin, ja et too näine töötas minu kantseleis. Kes oli seal materialist, küsin ma?"

Vilmsane viaki, mille Partington enne majast lahkumist suure kiirusega alla oli kugistanud, näis vallandanud tema keelepealad. "Mina olen päris kindel," jatkas ta, "et minu seletus hana avamise kohta on õige — kui surumataja las mingi hookeuspookuga tõlme ei tulnud."

"Surumataja?" kordas Stevens. "Kas te mõistate John Aktinsoni?"

Arsi kergitas kulma. "Kas arvate vana Johni? Jah. Teie tunnete teda vist. See mees on aligupärane. Tema on matnud juba mitmeid sugupõlvi Desparditeest. Nüüd on ta igivana. Seepärast oli sõber Henderson nii kaljukindel, et matmise juures oli kõik kõige paremas korras, sest et vana Aktinson seda toimetas. Mark näitas mulle tema bürood, kui me selle jaamast tulime. Oled ajavat äriasju nüüd vana Aktinsoni poeg, seletas Mark, ja tema toovad valdi loogu ettevõtteesse. Vana John oli Marki las juures väga heas kuulsuses. Despard küsis temalt sageli — see pidi olema mingi, ainult neile arusaadav näli — kas ta istuvat ikka veel oma ikkamatuse teemajas, või oma mugavas nurgas? Ma ei tea, mis ta sellega mõtles. Vabast — Noh, head ööd!"

Stevens, kes oli veendunud, et tema saatja oli astunud üle nähtamatu piiri, mis lahutas kookeoladist mõttevõimast loobumusest, jättis jumalaga ja sammus püüestööd mõõda edasi. Tema ruttamine polnud loomulik. Ta tahtis olla õksel. Ta ei vähendanud sammasda kinnat varem, kui Partingtoni sammud olid valbunud maja ette viival teel ja ringi valitses täielik vaikua.

(Järgneb.)

Ülatus.

Vanem daam: "Mispärast sa peaksid koorat? Kas ta tegi sulle midagi?"

Vaika poiss: "Jah, ta näitas mulle keegi!"

Arvustas.

Teatridirektor: "Kuidas meeldis teile meie uus tenor kirjakaandjane?"

Arvustaja: "Ta koputas nagu õõbik ja laulis nagu kirjakaandja."

Lapsooru.

Ate: "Ema, sin raamatus seisab, et teadmine on võim!"

Ema: "See on ka tõel."

Ate: "Ei, ema, see pole tõel! Tean selgesti, et meil on sõõgikapis tükk torti, kuid mul pole õnnest võtta seda kätte saada."

Kiri naisele.

F. Blert.

„Ühe suurema talitajalubadri erg kätlinnab,”
algas kriminaaltemisjar jutuõhtu oma suure
tegevuse tagaarsast: „peatus äärel põimal
tella tünnse ajat elegantse auto, millek määjus
nimesse neljakümneastuase härra. Ta mäheas
autojõuliga mõnes kumb ja astus äis äri.
Baremat tõiit fandiis härra, kes ali spurtis,
siheme. Mõõjale kiles ta, et ta ühe suurema
auto pärsi isabid tünnse peremehega isikisult.
Ja ta andis mõõjale oma perevõnnamapiga
saunistatub nimekoarbi.

Juvelier — nimetame teha Karl Suksa-
pata — oli järgmisel heffel teenistuskamalis
tahel.

„Salun, wolle amselt fer brilljantibegs In-
later. Pre humitah minh.“

Deresi lomas mōrtmōlīf che shōlīfēri vō
līlī. In beorō che hōlīfūl pōhema tōga
in murī sōh.

„Zee en tonge ienê. Ze bin?”

„Tõrrelised ei ole määrtulega tõeline fin-
gimise. — Eelie tuhat miljonit franki, palun,
ümbermaksed miljonit tuhat miljonit franki...”

Chumitseri sõnade lõunas veen narretas tui ta
 ütles: „Täie sõnu kuuldes võib tõioli arvata,
 et ehe on abam. Tegelikult on see aga mõne
 kullid. Aga see on kättsiit! Ma majan teha ja
 jeepraat et taha ma palju ringbui. Muut nii
 kõrgele blinnale polnud ma siia ette maini-
 tatud. Mõneme järele...“ Ta tõmbas peha-
 ma kõrga rahakoti taskust, nemi tekk lauale ja
 luues oma raha üle.

„Zemlitsi naga tãmbã wãstãtãlãlãtã nã-
ratãtãtã... Ch. bolun. bolun...”

"Kõrre salaja rääklasti ja lastid teke tagasi
teada libiseb. „Ma teadmis jaha. Mis on tea-
tas umbes tead mislibiseb frantsi ja ma pean
meel minch hääleatut tegema, seik ma lihtsa
homme ära. Aga seelik haame kergesti äie.
Tahin ma valdada teit firimäärilist?"

„Subjekt mõin ma anda teile eluüht oma
 ärikoostööd.“ vastas innukalt meeskoostööd.

„Ob, see an den FELD. Das autojacht teime-
tak Nira Pahole.“

Stādīju šīs pabesi, timbi ja fāls. Qāzēn šē-
tē pilnā smā būsmatub pāremotē tēlē ja
pārēnub jumeliņi paule: — Qāzēn te sēlmis mī

lehre. Die differenzial solle nämlich nach einer
weise sein."

"Waim, waim!"

Chemical Nitrogen Use Efficiency

„Ära armad! Esajan tangimatast kõigesti-
keht meel tingimata midagi tahat saada. Selles
pauk see raha ämbrikusse ja (naha see malle
kõik selle kirja toajaga ära, Esija teha täiesti
ulalaha. Coota äris. Ästata!

Perl.¹⁰

Sumelir pihta kirja aritmeetilisest ja al-
tad hõrrele.

„Foljele stau. Eu asteptu eu paari minute
pura taaga!” In chwister netaa firje ante-
fuhile.

Mata fătiiă dră. Qërre aga jntatăs jnto-
liiri mîlîta făfîmfe peale, et la faunab huc-
mata rimel.

„Sei un mîndrelești chamișu, 1eft ma
pena iga firja dîfterina omea naifele mîi se-
retârile. Re fîărașeb, miba ma meclîamini iŝ
firjuteștîn.” Da ta narvatoș feriureș.

Kuusi tuli tagasi, Kaitajad andes ära, teemata sõjamehelikult, niisama sõjaväelise ümbri ja võltsid. Kõrva rebit ümbri lahti ja luges sealt mis tahes frantsi jumeleiti ette lauale. Etis võitis ja võidurõõmu ette ja laulu.

Jumeller hääras rõõmsustades öö, (et ta oli teinud kes öi, ta oli veel täiesti rõõmsimees, ta mõltsi paitas ta teinetei lausa.

„Sinn Rari Ruknapp... Hap, mit en?
 Hiss is ene wiffe HART änn tumber. „Quibap?
 Wris is rüggih? — Sinn faarfa mullu rübb?

— Bistingsafe raþa? — Ra þole miðagi (sannub — samnufuist þole ma raþa (sannub) — Hlita taþat frakki? — Hlitað? — Ee þole digna? Ee au þetta! Ráðmimna! — Hlitað? — Samnufuist fristafin ma lela Hlita.

„Bellafela tento je mihajli objekt!“
 (opet) Primarni objekat ima svoje
 „je“ petar oči ima ako je rečeno
 tako ima samo Simbolički tako rečeno

